

DOM, CESARJA!
Domači Prijatelj.
 VSE ZA VERO.
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 10. maja 1897.

Štev. 9.

Kako so se Časkov oče zdravili s pijavkami.

(Iz češkega. — Svečán.)

Časkov oče so bili premožen Hanak. *) Bog je sicer obilno blagoslovil njih premoženje, ali otrok jim ni dal nobenih, kar je očeta zelo bolelo. Enkrat so sklenili romati na sv. Goro, da si izprosijo kakšnega dediča. Dan poprej pa so še pogledali v gostilno: „France, ali imaš še kaj v sodčku?“

„Je še precej notri. Koj vam prinesem glaž piva.“

„Kaj glaž? Misliš, da bodem pil, kar drugi pustijo? Na čep deni nov sodček!“

„Ali ga popijete?“

„Ne vprašaj in udari na sodček, sicer ti ubežim. Moj »grunt« je čist kakor devica in želodec imam iz dobre kože.“

Gostilničar je torej dal na čep za ljubega Časkovega očeta nov sodček in oče so imeli do polnoči precej piva v sebi. Lica so jim cvetela, očesa se svetila, samo nogi ste odpovedali službo. Plačali so in šli počasi k vratom. Odprejo in v gostilno pogleda črna noč, kakor zamorec.

Očeta je bilo samega strah iti. Prijazni gostilničar jih je torej vzel pod pazduho in peljal domú.

Šla sta nekaj korakov, pa naenkrat se Časkov oče ustavijo: „France, ali slišiš?“

„Kaj pa?“

„Torej ničesa ne slišiš?“

„Ne slišim; ne govorite veliko, pa pojdite hitro!“

Za nekaj časa se oče zopet ustavijo. „Torej res ničesa ne slišiš?“

„Kaj pa bi imel slišati?“

„No, sinoči je moralo precej deževati. Kedar korak naredim, zmirom nekaj pljunka, kakor bi stopil v lužo.“

„Kaj vam, oče, v glavo ne pade! To vam tako pljunka pivo v želodec!“

„Vidiš, bo bržkone tako. Ali danes je taka tema, da bi mogel na njo obesiti sekiro! Poslušaj: ali pa veš, zakaj po noči solnca ne vidimo?“

„Zató, ker ne sije.“

*) Hanaki so prebivalci najbolj rodovitnega kraja „Haná“ na Moravskem.

„Ni res. Ono sije, toda mi ga po noči ne vidimo, ker je tema.“

Prišla sta srečno do hiše, oče so potrkali na vrata in v nekoliko trenutkih so spali kakor ubiti.

Do zjutraj se jim je sicer pivo malo skadilo iz glave, ali na sv. Goro vendar niso mogli. Nekaj jim je zlezlo v noge, kakor bi tam imeli same mravlje in ostali so torej v postelji.

„Vidiš, jaz ti zmirom pravim, naj ne piješ toliko piva. Na zadnje te še zadene kap in kaj bodeš od tega imel?“ kregala se je žena.

„No, no, le ne kregaj se zopet; boljše je požirek piva v življenju, kakor po smrti cela pivovarna. Če bolezen ne izleze iz mene, pošljem po doktorja.“

In bolezen iz očeta ni izlezla. Zmirom so tožili, da jim nekaj v nogah leze kakor mravlja in zavolj tega je žena poslala po doktorja.

Doktor je prišel in ker je očeta že večkrat zdravil in vedel, da jim bode bolje, ako se dovolj naspijo, hotel je predpisati kak prašek.

„Gospod doktor, le nobenega praška! Predno pride v želodec in v kri, zgubi vso moč in škoda je denarja. Ko bi imeli kaj močnejšega. Veste, tako na pr. pijavke! Potegnejo mi malo slabe krvi in bode dobro.“

„Ako hočete, prav! Jaz jih vam pošljem, žena vam je nastavi na noge in jutri zjutraj pridem pogledat, ali je to kaj pomagalo.“

„Ali mi pa ne bodejo naredile, gospod doktor, luknjic v nogo?“

„Nič se ne bojte. Ko se dovolj krvi napijejo, same odpadejo.“

„Torej prav“.

Doktor je poslal pijavke, oče so stegnili noge in žena je očetu skrbno nastavila pijavke.

„Čutiš, ali že pijejo kri?“ vpraša za nekaj časa očeta.

„Seve! Misliš da bodo koj pile. Položi mi na noge pernico in ako bi zaspal, odganjaj od mene muhe, da me ne ščipajo.“

Ni trajalo dolgo in oče so mirno zaspali; spali so cel dan, celo noč do drugega dne.

Ko je doktor prišel, gledali so ga oče veselo, kakor otrok po zdravi kopeli. „Dobro došli, gospod doktor; noge imam zopet kakor strune in nič več v njih ne

čutim. Pijavke so najboljše zdravilo. Pogledjte jih. Mislim, da bode vsaka široka, kakor cesarska cesta.“

Doktor vzdigne pernico, a začne se smejati, da so mu solze tekle. Se le nekoliko časa potem more vprašati: „Kdo vam pa je, oče, pijavke nastavljal?“

„No, moja stara. Ona se, veste, tudi malo zastopi na zdravilstvo.“

„Ali ste čutili, kako vam te pijavke pijejo kri?“

„Čisto nič. Spal sem cel čas do zdaj.“

„Kje pa imate ženo?“

„Je v kuhinji. Ukazal sem vreči v pisker nekaj svinjskega in klobaso, da se malo pokrepčam. Vino imam doma in torej nama ne bo šlo slabo. Takšne pijavke, gospod doktor, pa le nasadite v celem ribnjaku.“

Doktor se je še zmirom smejal, gledajoč očetove noge. Prišla je žena in postavila na mizo skledo z mesom in klobaso, steklenico vina in hleb kruha. „Dobro došli gospod doktor. Imam s tem starim res križ. Včeraj je umiral in danes že hoče svinjsko meso in klobaso. No bodi, jaz mu tega privoščim, le da so mu pijavke pomagale.“

„Vi ste mu jih tedaj sami nastavljali?“

„Sama.“

„In kako sem rekel, da jih morate nastaviti?“

„No, da jih naj nastavim na noge!“

„Ali pogledjte, kaj ste naredili! Priložili ste pijavke staremu na irhaste hlače,“ — smejal se je doktor.

Oče so skočili iz postelje, kakor jelen. Pogledajo noge in res vidijo na sebi irhaste hlače, ktere so pozabili včeraj sleči. „Ali ti stara, ti si vendar le...!“

„E, kaj bi bila? Vesel bodi, da so ti pijavke pile kri tudi skozi hlače, in da si zdaj zdrav kot riba,“ odgovorila mu je žena.

Oče so natanko pregledali hlače ali pijavke niso v njih naredile luknje in ko so videli, da je vse v redu, so se sami smejali: „Gospod doktor, prav dobro smo jo pogodili. Ko bi ne bil imel irhastih hlač, kdo vé, ali bi mi pijavke ne bile izpile vse krvi in potem bi bil iz mene kak Lazar. Tako sem pa zdrav in še navrh imam cele hlače.“

Vseda sta se z doktorjem za mizo in se z veseljem in dobrim tekom lotila svinjskega. Ko so se oče dovolj najedli, omenili so: „Danes sem zopet močen, kakor Samson.“

„Spravili bi se torej danes zopet čez sodček piva?“

„Ne vém, kaj se še zgodi. Človek včasih reče »ne« in stori potem ravno to, kar noče. Kjer je človek, tam je napaka. Zató mi prodajte te pijavke. Ako mi bode zopet slabo, ni treba po vas pošiljati, ko bodem imel takšno zdravilo domá.“

„Dam vam jih zastonj, toda, ko jih bode zopet nastavljali, poprej slecite hlače.“

Oče so plačali, zavili gospodu doktorju kos svinjskega v papir in da bi pokazali, da nimajo več mravelj v nogah, spremljali so doktorja na vas. Ko so se vrnili, izbrali so si na polici lep pisker, nalili vanj vode, dali v njo pijavke in šli so v gostilno.

Zvečer, ko so prišli domá, je bila njih prva skrb, pogledati, kaj delajo pijavke. Piskra na polici niso našli in to jih je razjezilo. „Kje je pisker?“ vprašali so jezno ženo.

„Kje je? Na gnoju. Vún sem ga vrgla, da bi ne bilo greha. Piješ že tako dovolj in ko bi imel domá zmirom takšno zdravilo, pil bi še več in jaz bi ti morala zmirom le pijavke nastavljati.“

Oče so si pogladili hlače in pogledali so resnobno ženo: „Prav si storila! Ni treba, da bi še tak mrčes pil našo hanaško kri.“

Poreški grad in „Kapucinarca“.

Blizo Poreč, tam kjer vodi pot na Dholico, štrlijo razvaline starega grada proti nebu in gledajo čez zelene smreke na Vrbsko jezero. Ni dolgo tega, kar so tam še ljudje prebivali, pa vendar je zdaj že vse podrto in razpadlo. V prejšnjih časih so tam stanovali mogočni vitezi Pevšarji. Njih rod je že izumrl, pa njih spomin še živi v spomenikih in pravljicah, ki se med ljudmi pripovedujejo. V sledečem podam podoba spomenika, kateri se hrani v Otoški cerkvi, in pravljico o samotarju na „Kapucinarci“ (t. j. malem otoku sredi Vrskega jezera).

Spomenik Pevšarjev

je osemvoglata, dva metra široka tabla na kateri je čvetero iz lesa lično izrezanih grbov. Najprej je srebrna lilija, za tisto je lev, ki ribo v tacah drži, tretji je rudeč krokar na veji, in slednjič ste dve sekiri. To so bila rodbinska znamenja Pevšarjev in njih sorodnih vitezev n. pr. Waldegov, Mordaksov i. dr. Okoli grbov je nemšk napis sestavljen iz svinčnatih, pozlačenih črk. Glasi se po našem tako: „Tukaj počiva plemeniti gospod Urh Pevšar, vitez na Leonštajnu, ki je umrl 1. dné februarja leta 153* (slednja številka ni znana), in njegova soproga plemenita gospa Elsbeta, rojena na Waldeku, ki je umrla sredo po Božiču 153* leta. Bog jima bodi usmiljen!“

Ker je bil grad prej last Otoške proštije, pozneje pa vitezi na Leonštanjskem gradu pokrovitelji Otoške cerkve, sta gospod Urh in njegova soproga v omenjeni cerkvi bila pokopana.

„Kapucinarca“.

Na Leonštanjskem gradu živel je svoje dni mlad vitez, ki bi s svojo ljubeznjivo ženo lahko srečno in brezskrbno užival svoje obilno premoženje, ako ne bi bil tako nagle jeze. Pa primerilo se je, da pride vitez nekega dné ves čmeren domu in zagleda na grajskem vrtu svojo mlado ženo s tujim mladeničem v prijaznem pogovoru. Ljubosumnosti ves besen, kakor tiger priskoči, izdere svoj meč in prebode svojega dozdevnega tekmeča. S krikom: „O bratec, ljubi bratec!“ pade ihteča gospa na truplo bratovo; vitez pa spoznavši svojo zmoto, dirja naprej od nesrečnega kraja. Kam? — tega nikdo ni vedel.

Tiho in pobožno je zdaj živela zapuščena gospa na gradu. Ubožci bili so njeni prijatelji, njih nasititi in napojiti, jim dobrote skazovati, to je bilo njeno delo dan za dnevom. Nekega dné pa grajska dekla vsa objokana stopi na ledino med čakajoče berače in jim naznani žalostno novico, da so grajska gospa umrli! Med berači nastalo je veliko ihtenje in jokanje. Zato gre še zdaj pravljica med ljudmi, da se tista, solz mokra ledinica nikoli ne posuši, dasiravno je na okoli le sama suha skala.

Ves plašen in zavzet nad svojim hudodelstvom je grajščak bežal naprej; zapustil je domovino, šel v Rim in tam iskal pokoja za svoje nemirno srce. Potolažen se vrne čez nekaj časa nazaj, in se nepoznan, po kapucinarsko oblečen, ustanovi na „Kapucinarci“, t. j. kapucinsko otočku sred Vrbskega jezera. Tam spokorno živi pri pičlej hrani, katero mu na tihem donša služabnik otoške proštnije. Vedno pred očmi imeti svoj domač grad, zmirom biti tako blizu svoji ljubi ženi in je vendar ne videti: to je bila pokora, katero si je samotar sam naložil. Tako so mu pretekli dnevi, meseci in leta, dokler mu mrtvaški zvon in črna zastava na gradu ni naznala smrti njegove žene.

Poln žalostnih slutenj zapusti grof svoje dosedanje skrivališče in se poda na svojo nekdanjo grajščino.

Ura pogreba se bliža, truma hiti v kapelico, kjer leži „dobra mati“ na odru. Začudenji vidijo ljudje tudi puščavnika iz kapucinarce sklonjenega nad odrom; svoje blede ustnice drži na roko ranjke pritisnjene. — Ko domači bliže stopijo, zapazijo, da je klečeči puščavnik mrtev. Na njegovem prstanu pa so spoznali svojega nekdanjega gospodarja — slednjega njegovega rodu. Umrl je prevelike žalosti, in bil zraven svoje zveste žene pokopan.

J. P.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

38. Ščit. Od tega imenuje se vas Ščitariče pri Grabštanju; narod izgovarja Štarčè. Slovensko razlago utrjuje nemška prestava „Schulterndorf“, kar je pa navstalo iz „Schilterndorf“. Tudi Šitara ali Žitara ves ima to podlago.

39. Teha = tolažba. Tehóljica (narod govori Dholica), vas, kjer se je naselil Teholj. Nemci pišejo pravilno Techelsberg. — Tehólbiče = Teholoviče; kraj, kjer se je naselil Teholjevič, sin Teholjev. Nemci imajo zopet obliko na „—weg“: Techelweg, l. 1488. beremo še „Techolwig“. — Tešinje pri Rožeku; osebno ime Tešin. — Djekše iz „Têh-se“, torej od osebnega imena Teh. Najstarejša listina iz l. 895., jedna najstarejših sploh, kar jih imamo na Koroškem, kaže obliko „Diehsche“, kar se popolnoma strinja z našim razlaganjem.

40. Tih. Tihinja pri Žitari vasi. Nemški vasi Teichen, Teichel se morajo tolmačiti iz slovenskih osebnih imen Tiha in Tiholj.

41. Treba = potreba. Trebesing na Nemcih glasi se l. 1206. „Trebgozingen“ = Trebegostinje, osebno ime Trebegost. — Trabuschgen iz osebnega imena Trebuška; Treffling iz Trebeljič, ker imajo listine Trevelich.

42. Trd. Trdnja ves blizu Celovca glasi se l. 979. „Turdine“, to je Trdinje, osebno ime Trdina, ki živi še dandanes. Nemci so predstavili pravilno Hartendorf l. 1488., sedaj pa pravijo Hörtendorf. — Trdinje pri Kotmari vasi; Trdaniče blizu Beljaka je ustanovil Trdanič, sin Trdan-ov, Tudrešče = Trdešice pa Trdeš.

43. Tul = „pharetra“. Tuče ali Tuze, l. 1488.: Tulez, Tuliz, osebno ime Tulic; l. 1550. nahaja se neki „Tolz sagittarius“ za pričo v stari listini. Prebivalec Tuličeve vasi je Tuličan, njegov sin Tuličanič. Ta je zopet drugo vas ustanovil, ktera se je po njem zvala

Tuličaniče = Tulčanče = Tuvčánče = Tučánče = Čanče; zadnje ime pomenja vas blizu Celovca. Zopet kaže nemška oblika Tultschnig pravilnost našega razlaganja zraven pa tudi Gutschmann, ki hrani v svoji knjigi: „Windische Sprachlehre 4. Auflage 1799“ str. 146. obliko Tučánče. Kakor smo videli, da sta slovenska Čajna in nemški Nötseh jednega in istega korena, tako mislimo, je tudi dokazano, da imajo slovenske Čanjče in nemški Tultschnig jedno deblo, iz kterega se morate razlagati obe imeni.

44. Tunj = „qui gratis datur“. Deinsberg na nemški strani se glasi v listinah Tunsberg. Na Kranjskem nahaja se vas Tunjice, na gorenjem Štajerskem Donawitz, kar se glasi v listinah „Tunewize = Tunovice“.

45. Veter. Vetrinje blizu Celovca. Stara listina iz l. 890. priča obliko „Vitrino“ in v 10. stoletju „Vitrin“. Pozneje pa se je ustanovil tam samostan cisterzijancev in sicer l. 1146. in cerkev posvetila: „sanctae Mariae de victoria“ („sv. Mariji od zmage“). Od tega časa imajo listine obliko „Victoriensis“ in iz tega se je izcimilo sedanje nemško ime „Viktring“. — Veternica (ljudstvo govori Viternea), a listine kažejo pravilno Wieternik = Veternik. — V Labodski dolini je Winternik; tudi to izpričajo listine za slovenski Veternik. — Vetrovo, nemški Federaun; l. 1160. „Veterona“. Ziljani govorijo, kakor priča že Jarnik, Bitrúv, pod Bitrúvam, kar popolnoma potrjuje krajevno ime Vetrovo iz osebnega imena Veter.

46. Vit = zmaga, dobiček. Vetínja vas (Weitendorf) na Podjurskem iz osebnega imena Vitina. — Weidmannsdorf pri Celovcu je selo, katero je postavil Vitan; l. 1192. beremo „Witansdorf“, pozneje „Weytensdorf“ in zdaj „Weidmannsdorf“. — Nemška vas Wieting ima isto tako za podlago osebno ime Vitina.

47. Volja. Volovice pri Grabštanju, nemški Wölfnitz, potem Wölfnitz blizu Celovca in tretja vas istega imena je na Svinski planini.

48. Zora. Sörg, nemška vas, l. 1137.: „Sorich“, to je Zorič. — Sorgendorf pri Pliberku je kraj, kjer se je naselil Zorko. Pravopis koroških Nemcev piše dosledno Sorgo mesto Zorko.

49. Žir. Sirnitz. Slovenska oblika tega imena mora biti Žirovnica in to podajajo nam tudi listine, na pr. l. 1199. „Sirovniz“, pozneje pa „Sironitz“, iz tega pa „Sirnitz“.

50. Žit = živ. Siegeldorf v Labodski dolini imenuje se l. 1184.: „Sitegoisdorph“, toraj se je prvi naselil tam Slovenec Žitogoj.

51. Žužel = keber. Žužalice pri Bekštanju in Žužovče (= Žuželiče) na Zili so naselbine, kjer sta bivala Žužel in Žuželič. Po Koroškem in tudi drugod se nahaja pogostoma to osebno ime še sedaj v narečnih oblikah Žužev ali Žužu.

S tem naj bodi končano razlaganje krajevnih imen iz osebnih imen. Podali smo samo najbolj znana in najnavadnejša debila; ko bi hoteli navesti vse, kar se jih nahaja, lahko bi jih zapisali petkrat toliko. A mislimo, da bode zadostovalo to v dokaz, kako bogat je slovenski jezik osebnih in iz teh izrastlih osebnih imen. V prihodnjih številkah hočemo pokazati, kako se izvajajo krajevna imena iz tako zvanih „apelativov“, to je od poznamenovanja lege, vodá, rastlin živalij, selišč i. t. d.

(Dalje sledi.)

Spomladni cvet.

10. Lopatica ali bradovičnik. (Ranunculus ficaria.)

Po krajih, kamor le redko solnce poseva, ob plotih, kraj gozdov, tudi po neoranem polju rase neka zgodnja cvetlica, lopatica. Svoje ime je dobila od svojega nekako lopati podobnega listja. Cvete od marca do maja, potem se poizgubi. Najbolj zanimiva je postala s tem, da ima na koreninah žitnemu zrnju podobne betiče ali gomolje. Prišlo je neurje in poplavelo tako zemljišče, kjer se je naselilo na tisuče lopatic. Povodenj je izprala zemljo, odkrušila gomoljice ter je zanesla na kako oranje. Ko so videli to ljudje, in si niso mogli razjasniti tega, rekli so, da je žito padalo z neba.

Lopatica ima v gomoljicah tako hud sok, da na koži mehurčke vzdigne. Ž njim se preganjajo tudi bradovice, od tod je dobila rastlina ime bradovičnik. V svojem vrtu imam dosti lopatic. Bradovic ž njimi sicer ne preganjam, pa veseli me njih zlatorumen cvet. Na prvo spomlad mi daje sočnato listje lopatic tudi prav dobro in zdravo salato.

11. Kukavec ali dišeča mošnjica. (Orchis Morio.)

Meseca aprila, ko postajajo dnevi toplejši in se pogoste menjata solnce in dež, takrat se pokažejo tudi čudni cveti kukovčevi. Kdor si ogleda to cvetlico le enkrat, ne bo je več pozabil in tudi ne z drugo zamenil. Taka je, ko da bi ravnokar prišla k nam iz davno pozabljenih časov ali iz jako oddaljenih krajev. Kukovci so v toplejših krajih doma, kjer je obilo toplote in dosti vlažnega zraka. Tam se plezajo po drevju, se zadevajo v deblo in veje starih dreves, ter bohotno razvijajo čudnolepe svoje cvete. Pri nas jih raste le malo vrst, ki cvetijo meseca aprila in maja.

Kukovcem se prišteva tudi ceptec, ali lepi Marijini čevljič, ki je ena najlepših cvetlic. Slovenska dekleta jo močno čislajo. Pravijo, da znajo ž njo narediti fantom, da morajo vedno za njimi capljati. Le tega je treba, da imajo v čevljih ceptecevo seme, ki je bilo v kresni večer med 11. in 12. uro nabrano. Samo nabiranje, pravijo, je jako težko. Le malokdaj se kateri posreči, da dobi to seme ob pravem znamenju in ob pravem času!

F. R.

Gospodarske stvari.

Molženje krave do tega časa, da ima mleko, je škodljivo. Navadno krava zgubi mleko tri mesece, predno ima tele. Dobre krave mlekarice pa molzejo tudi tako dolgo, da imajo tele. Dobro pa jih ni tako dolgo molzti, ker se potem tele dobro ne razvije, ker se s tem krava oslabi in nima toliko mleka, kakor bi ga imela sicer. Od 12 tednov predno ima tele dalje naj se vedno redkeje molze, sprva dvakrat namesto trikrat na dan, potem pa jedenkrat na dan, nato pa jedenkrat na 36 ur, nato pa jedenkrat na 48 ur. Če se tako ravna, bode krava zgubila mleko. Pomolzti se pa krava mora vselej popolnoma. Nikakor ni dobro, ako se pušča mleko v vimenu.

Čistost mlečnih posod je velike važnosti, posebno če se mleko razpošilja. V čistih posodah se mleko veliko manj spridi. Zato naj se, ko so se rabile, umijejo z gorko vodo, kateri se pridene nekaj sode ali pepela, nato se pa še izplaknejo z mrzlo vodo. Potem se denejo posode na kak zračen prostor, tako, da voda čisto iz

njih odteče in se posuši. Predno se posode rabijo, izplaknejo se zopet s čisto mrzlo vodo.

Drobiž.

Loterija — nesreča. Živela je mala družina na majhnem posestvu. A vendar je bila srečna. Oče je bil delaven, mati skrbna gospodinja in otroci zdravi in ubogljivi. Nekega dne zvé mož, ki je brez vednosti žene kupil srečko (los), da je zadel 6000 gld. „O, kaka nesreča“, zavpila je žena, ko je to zvedela. In prav je imela. Mož je postal pijanec. V desetih letih je šlo 6000 gld. in povrh še malo posestvo po grlu. Družina je ubožala. Dà, še več! Mož, ki je bil prej od vseh spoštovan, so vsi zaničevali. Iz pridnega delavca je postal potepuh. Torej denar tudi ni vse!

Veliki teden na železnicah. Jože: Janez, kam pa greš? Janez: V mesto, imam različnega kupička. Jože: Ali si že slišal najnovejšo novico? Janez: Kaj takega? Jože: Poslušaj, kaj ni to čudno, komaj sta Božič in Novo leto minula, imajo na državnih železnicah že veliki teden? Janez: Kako to? Jože: Zato, ker so vse zvonce s kolodvorov v Rim poslali!

„Djčb.“

Uganke.

II. Črkostav.

-	1. Črka.
J - j	2. krstno ime.
s . - . o	3. neprijeten slučaj v člov. življenju.
p . . - . . a	4. prvotno bogočastje.
- - - - - - - - -	5. vrsta, enaka srednji vrsti navzdol.
s . . . . . a	6. zabela.
d . - . . . a	7. zaslužek.
r - a	8. bolezen železa.
-	9. črka.

Srednja vrsta rešene uganke, od zgoraj navzdol in srednja vrsta počrez, ti dajo vsakemu Slovincu drago ime. —rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 8. številki.

I. Čveterokotnic:

1.				2.			
V	O	D	A	G	L	A	S
O	S	E	M	L	A	S	T
D	E	T	E	A	S	L	A
A	M	E	N	S	T	A	S

Smešničar.

* **Prav je zadel.** „Francek, kaj je bolj potrebno, solnce ali mesec?“ — „To je neumno vprašanje. Samo ob sebi se razume, da mesec, ker po dnevu je tako dovolj svetlo.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.